

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

JAN NERUDA:

JEN DÁL!

Z bouřného času jsme se narodili a krok za krokem v bouřných mráčcích jsem...

S tím národem, jenž je tak čistý, jasný, jak byl by z rukou Božích vyšel dnes; jenž dosud v prsou nese idol žasný...

Jen dále! Čas nový nové chce mít činy, den nový veselí k nové práci nám...

Kdo přítomnost jak dítě pozasteskává, vše dávná sláva, byť v ní děmant hrál...

Prý se vzdech, již umlknete roty, že přízeň doby není jasná tak! Což růže neotvírá svoje květy...

Nám slunce jako jiným skráně zlobí, nám po noci jak jiným vzhází den...

Prý se vzdech, již umlknete roty, že přízeň doby není jasná tak! Což růže neotvírá svoje květy...

My nevíme, co budoucnost nám chová — však ještě žije českých bítých Bůh...

Ach, hledme pilně ke korábě svému, jsme jeho plavky, hřeb jsme sverny v něm...

Ach, hledme pilně ke korábě svému, jsme jeho plavky, hřeb jsme sverny v něm...

JEN DÁL!

Ano, nadešla doba, kdy národ český volá o svá práva, o práva, jež mu byla vyrvána zpupným větrelem...

Matička Čechie svolává svoje syny, neboť jíh pomoci nutně potřebuje, a vztahuje své znavené ruce...

A věrní synové, třeba již po více než roků odloučení od své dráhe matky, s láskou se obrací a spěchají...

Kdo se obětuje pro lidstvo pro vznesené cíle svobody a demokracie, ten jistě vykonal mnoho...

Nynější nebláhé a neutěšené poměry v Rusku působí velice vzrušené na každého myslícího člověka...

čekavati trvalejšího výsledku, po něvadž má větší úctu pro čest ruského národa.

Vyskytují se tu a tam ozvěny, by bylo zamezeno vydávání časopisů cizojazyčných z vlasteneckých pohanek...

Vešce mile jsem byla potěšena živým dárkem od mé milé přítelkyně, pí. Ludmily Knotkové z Raveiny, Nebr.

Pořadatelka.

V minulých dnech se navrátila opět do svého domova v South Omaha naše milá přítelkyně a dopisovatelka naší ženské staté, paní Anna Kulíková s deurskou Miladou...

KAZDÝ MÁ ZNÁTI SVÉ MÍSTO.

Jak často se setkáváme s lidmi, již neznají svého místa a snaží se býti tím, čím býti nemohou...

Byla jsem přítomna slavnostního večírku s programem před časem a mimo to již několikrát, kde jsem řečnilo a zpívalo a kde při každé naskytnoucí se příležitosti nezvaný host chtěl se proslavit cílem...

Pořadatelka.

Anna Prokopová, Runningville, So. Dak. — Vážná paní pořadatelko! Jelikož nadebází mi povinnost...

Anna Kulíková, South Side, Omaha. — Milá pí. pořadatelko a čtenář! Lidé na světě se těžko předělávají ve své cíti...

kou. Cheeme více; zpravodaj musí nám věnovat pozornost a každý příchod přátel, narození, úmrtí, odcestování — slovem vše i s opravou domku a přestěhovánímu musí přijíti na veřejnost tiskem...

Čtená přítelkyně! Přijměte náš dík za zaslání předplatné a příspěvek do pokladničky ve prospěch krutou válkou postižených krajanů. Správně soudíte, že matky a nejmladší dovedlo mne v duši potěšiti...

Pořadatelka.

J. J. Mjasnickij:

U KAMEN.

Přeložil J. Koječský.

U kamen seděl muž a žena. Dříví dohořelo. Červenomodré plameny vyšeňovaly jako jazyčky z oharků...

"Serežo, nespíš?" tážala se žena, nahýbajíc se k mužovi.

"Nespím, drahoušku," odvětil muž, lenivě překládaje nohu přes nohu...

"Ani sám nevím!" usmál se muž, zastrkuje do zadu dlouhé vlasy...

"Nu tak vidíš... o též jsem asi myslil... a ty?"

"Já jsem přemýšlela o něčem jiném."

"Na příklad?"

"Myslila jsem na to, jak příjemné v takovou protivnou nepohodu jest seděti u kamen s někým..."

"Aha! Přece variace..."

"Sedět s člověkem, kterého miluješ, kterému věříš..."

"Měří?"

"A který ti splácí tímž... není-li pravda?"

"Tak to může být."

"Totiž, jak to, tak to může být!"

"To jest... možno se cítiti šťastným v jistém postavení."

"Ovšem. Já též jsem spokojena svým postavením i šťastna... a ty můj milý?"

"Já? Podivná otázka. Rozumní se že tak šťasten."

"Žena se usmála a přitulila se k muži."

"Serežo! Rečni mi otevřeně a podle pravdy: miluješ mne velice?"

"Velice!" pravil muž, libaje ženě ruku.

"Vím to... cítím to... ale... přece bych chtěla vědět, do jaké míry mne miluješ."

me s novou karou a síce dcera Božena se zetím, až sem do okresu Melette, načez zeť mne dovezl k synovi a ten zase mne domů přivezl. A tak jsem se tedy s milými dětmi přece trochu potěšila...

Čtená přítelkyně! Přijměte náš dík za zaslání předplatné a příspěvek do pokladničky ve prospěch krutou válkou postižených krajanů. Správně soudíte, že matky a nejmladší dovedlo mne v duši potěšiti...

Pořadatelka.

J. J. Mjasnickij:

U KAMEN.

Přeložil J. Koječský.

U kamen seděl muž a žena. Dříví dohořelo. Červenomodré plameny vyšeňovaly jako jazyčky z oharků...

"Serežo, nespíš?" tážala se žena, nahýbajíc se k mužovi.

"Nespím, drahoušku," odvětil muž, lenivě překládaje nohu přes nohu...

"Ani sám nevím!" usmál se muž, zastrkuje do zadu dlouhé vlasy...

"Nu tak vidíš... o též jsem asi myslil... a ty?"

"Já jsem přemýšlela o něčem jiném."

"Na příklad?"

"Myslila jsem na to, jak příjemné v takovou protivnou nepohodu jest seděti u kamen s někým..."

"Aha! Přece variace..."

"Sedět s člověkem, kterého miluješ, kterému věříš..."

"Měří?"

"A který ti splácí tímž... není-li pravda?"

"Tak to může být."

"Totiž, jak to, tak to může být!"

"To jest... možno se cítiti šťastným v jistém postavení."

"Ovšem. Já též jsem spokojena svým postavením i šťastna... a ty můj milý?"

"Já? Podivná otázka. Rozumní se že tak šťasten."

"Žena se usmála a přitulila se k muži."

"Serežo! Rečni mi otevřeně a podle pravdy: miluješ mne velice?"

"Velice!" pravil muž, libaje ženě ruku.

"Vím to... cítím to... ale... přece bych chtěla vědět, do jaké míry mne miluješ."

"Nu, představ si jen, že jsem umřela..."

"Neumřeš, hlouposti..."

"Nu, může se státi..."

"A proč se může státi?"

"Miláčku, nikdo nemůže ručiti za své zdraví. Najednou se objeví u mne souhotě..."

"Proč právě souhotě? U tebe není žádných příznaků souhotin..."

"Ach, jaký jsi ty... Nu, úbytek nebo něco podobného..."

"Zlatoušku, pro Boha, nerozladuj mne svými souhotěmi a úbytěmi!"

"Ano, představ si jen... Serežo! Vždyť mne miluješ? Ne?"

"Zas od počátku! Miluji..."

"Miluješ a nemůžeš si představit... mne udeřit mi tu radost..."

"Dovol. Představil jsem si..."

"Výborně. Tak jsem zemřela. Ty přijímáš mé poslední vzdělaní, slyšíš mé poslední s Bohem, a — Serežo! Proč pak miluješ?"

"Posloucheám tebe..."

"Ale vždyť jsem už zemřela... Co cítíš?"

"To je za těžko říci hned, moje zlatá... Hle, kdybys skutečně zemřela..."

"Ty si totiž přeješ, abych umřela..."

"Nikoli, nepřeju... odkud to máš? Nemohu si nijak představit, žeš umřela..."

"Či nemáš ani tolik fantazie? Ty mne prostě nemiluješ..."

"Ale miluji tě, miluji..."

"Nu, tak si představ!"

Manžel se zachmuřil a zahleděl se na tlíh oharek.

"Serežo, představil jsi s?"

"Ano..."

"Umřela jsem, Serežo. Ty jsi se sklonil nad mou mrtvolu a... co děláš nad mojí mrtvolou?"

"Já? Rozumní se, plaču..."

"Serežo! Za strašného hoře se nepláče. To člověk zkažením..."

"Já kamením, miloušku... skutečně nedovedu plakat..."

"Nu, tak vidíš. Potom?"

mužovo a zamhouřila oči. Před ní se knítil obraz jejího vlastního pohřbu: hle, na skutečném pohřebním voze vezou její tělesnou schránku, pokrytou brokátovou pokrývkou. Okolejdoucí smekají nábožně čapky a táží se: koho to vezou? Za vozem kráčí její "zkažený" druh; jeho hustými dlouhými vlasy povívá vítr. Tvář má bledou, oči, v nichž zřítí zoufalost...

"Serežo! Miláčku! Vždyť to je hrozné!" promluvila, zavěšivši se mužovi na šíji.

"Co?"

"No, tvoje postavení... ubohý!"

"Co je dělat, můj miláčku... nutno přivykat všemu..."

"Jak přivykat?"

"To se rozumí. Nu, smutek... Nyní smutek, zejtra smutek... To omrzí! Něco počeš... vypravíš se do divadla... nebo za město s přítelem je to skromná ale jaká — taká zábava..."

"Žena se vrhla na křeslo a zalomila rukama."

"A ty, ty tak mluvíš?"

"Ano, miláčku, povaz jen... nemohu přece věčně tesknit... lidská povaha, ať ji čert vezme celou, už je tak stvořena, že nestrpí jednotvárnosti..."

"Serežo-o!"

"Ano a co nekaldho je v tom, že pojedou do divadla nebo jinam?"

"Tobě je to jedno... ležíš tam a necheš znáti nikoho a co si mám počít doma sám? Jen povaz!"

"Nešťastníka a to je tvá láska?"

"Zase ne tak? Co pak mám dělat?"

"Co? Tvoji svatou povinností je — zastřelit se!"

"Jak — zastřelit se?"

"Ovšem zastřelit se. Ty nemáš přezít odloučení ode mne... nelež-li ze mne miluješ, jsi povinen zastřelit se..."

"Miláčku! Andílku můj! Miluji tě, velice tě miluji, ale... přísám-bůh, neumím střilet..."

"Lžeš... to není tak těžké... nasadit pistoli k čelu a — bác!"

"A nemám ani revolveru..."

"Já ti ho koupím... zejtra ti ho koupím..."

"Nikoli, posekej, kýho čerta se budu střilet?"

"Jak? A ty chceš... žiti beze mne? Sám?"

"Nu, jak... sám... ne sám... což málo lidí žije na božím světě — raději budu tesknit, ale střilet se — ani za nic..."

"A! Tak tedy!"

"Ano, já nemám ani práva se střilet... jež rozvaž trochu... Život je nám dán proto, abychom žili a ne abychom při prvím hoři do sebe revolverem boučali..."

"Ano! Tak vy tedy soudíte? — Mercí! Mercí!"

"Poček! Ty se hučváš?"

"Jak jste na to přišel?"